

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: V. V., nar. X., bytem O. 512/42, P. 2, zast. JUDr. Štěpánem Romanem, advokátem se sídlem Praha 7, Letohradská 40, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení** se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27.2.2012 č.j. X.,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 27.2.2012 č.j. X. **s e z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** žalované k dalšímu řízení a rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 29.7.2011 č.j. X. **s e z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** žalované k dalšímu řízení .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení (dále ČSSZ) ze dne 27.2.2012 č.j. X., kterým byly zamítnuty jeho námitky a potvrzeno rozhodnutí ČSSZ č.j. X. ze dne 29.7.2011, jímž byl žalobci přiznán od 28.9.2011 starobní důchod podle § 29 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále také ZDP), ve výši 7.911,- Kč měsíčně.

Žalobce v podané žalobě namítal, že žádal započtení veškerých svých příjmů za roky 1986 – 1990, které získal v tomto období. Měl ještě příjmy za amortizaci zvukového zařízení,

tyto příjmy mu byly vypláceny agenturou PKS Praha a řádně daněny u NV pro Prahu 2. Žádal ČSSZ o lhůtu jednoho měsíce před vydáním rozhodnutí, aby mohl získat podklady. Doklady o platbách za amortizaci se snažil opatřit u Ministerstva financí ČR, kde mu odpověděli, že žádné dokumenty nemají. Až Magistrát hl. m. Prahy, odbor archivu, vydal potřebné dokumenty, kde jsou všechny platby za amortizaci, které pobíral za roky 1986 – 1989. Žalobce k důkazu předložil žádost o vyhledání dokumentů ze dne 27.2.2012, odpověď Ministerstva financí ČR ze dne 5.3.2012, odpověď Magistrátu hl. m. Prahy, odboru archivu, ze dne 16.3.2012 a honorářové listy za rok 1986 – 1989. Žalobce na základě těchto podkladů žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil ČSSZ k dalšímu projednání a rozhodnutí.

ČSSZ se k podané žalobě vyjádřila, citovala z ust. § 16 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb. ZDP, podle kterého vyměřovacím základem pojištěnce za dobu po 31.12.1995 je vyměřovací základ pro stanovení pojistného podle zvláštního zákona za dobu před 1.1.1996 hrubý výdělek stanovený pro účely důchodového zabezpečení podle předpisů platných před 1.1.1996. Podle § 12 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31.12.1992, hrubými výdělky jsou výdělky podléhající dani ze mzdy po odečtení této daně; prováděcí předpis stanoví, co je hrubým výdělkem občana, jehož výdělek nepodléhá dani ze mzdy, které další příjmy a za jakých podmínek jsou započitatelné do hrubých výdělků a v kterých případech je hrubým výdělkem pevně stanovená částka a výši této částky. ČSSZ pak odkázala na ust. § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 149/1988 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení, kde je uvedeno, co je hrubými výdělky ze zaměstnání vykonávaného v pracovním poměru.

ČSSZ pak uvedla, že hrubým výdělkem pro účely důchodového zabezpečení byla hrubá mzda (příjem) dosažená v zaměstnání vykonávaném v pracovním poměru, jestliže podléhala dani ze mzdy a nebyla od této daně osvobozena. Jednou ze základních podmínek pro hodnocení příjmu jako vyměřovacího základu pro účely důchodového pojištění (zabezpečení) podle právních předpisů účinných před 1.1.1996 je, že šlo o příjem plynoucí z činnosti podléhající nemocenskému pojištění a že tento příjem současně podléhal dani ze mzdy (srov. § 12 zákona č. 100/1988 Sb., § 11 vyhlášky č. 149/1988 Sb.). Obě podmínky musely být splněny současně. Odměna z činnosti, která nepodléhala nemocenskému pojištění (i když se z ní srážela daň ze mzdy), nebyla pro účely důchodového zabezpečení započitatelná. Sama skutečnost, že zaměstnavatel poskytoval zaměstnanci vedle mzdy (platu) určité finanční plnění (náhradu), není důvodem pro započtení těchto finančních prostředků pro důchodové účely, pokud se nejedná o hrubý příjem ve smyslu § 11 vyhlášky č. 149/1988 Sb.

Z obsahu žaloby i ze správního spisu vyplývá, že žalobce požaduje zhodnocení příjmů za amortizaci zvukového zařízení, jehož byl vlastníkem. Dle obsahu námitek ze dne 29.8.2011 byly tyto příjmy vypláceny ve výši 2% z ceny zařízení stanoveného znaleckým posudkem agenturou PKS Praha a daněny u Národního výboru pro Prahu 2.

Z uvedeného lze dovodit, že se nejednalo o náhradu mzdy, ale zřejmě o náklady za používání vlastního zařízení ve smyslu tehdejších pracovněprávních předpisů (srov. § 131 zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce), přičemž tento druh náhrady není dle § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění ve spojení s § 11 odst. 1 vyhlášky č. 149/1988 Sb. příjmem započitatelným do vyměřovacího základu pro důchodové účely. Vzhledem k tomu, že žalovaná nemá prokázáno, že by příjem, jehož zápočtu se žalobce domáhá, byl hrubým

výdělkem ve smyslu § 11 vyhlášky č. 149/1988 Sb., nelze požadavku uvedenému v žalobě za stávajícího skutkového stavu vyhovět. Žalovaná z těchto důvodů navrhla zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby v mezích žalobních bodů přezkoumal podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.), napadené rozhodnutí a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl při jednání.

Žalobce při tomto jednání předložil soudu k nahlédnutí originály honorářových listů a kopie nechal založené v soudním spise jako svou přílohu. K těmto podkladům uvedl, že částky na těchto honorářových listech za rok 1986, 1987, 1988 a 1989 zahrnují náklady na cestovné a amortizaci.

Žalobce při jednání poukazoval na to, že v odůvodnění rozhodnutí o námitkách ČSSZ uvedla, že se nemohla vyjádřit k jiným skutečnostem, než které měla k dispozici, a žalobce nedoložil všechna jím uváděná tvrzení. ČSSZ se proto vyjádřila pouze k podkladům, které měla v době rozhodování k dispozici.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že ČSSZ při rozhodování o žalobcově žádosti o přiznání starobního důchodu vycházela z podkladů, které měla při rozhodování k dispozici. Jednalo se o evidenční listy důchodového pojištění, které byly ČSSZ zaslány Pražským kulturním střediskem (PKS). Při stanovení vyměřovacího základu vyšla z těchto evidenčních listů, kde byly uvedeny žalobcovy roční příjmy. ČSSZ poukázala také na to, že tyto evidenční listy byly vyplňovány pracovníci PKS, které byly obeznámeny s předpisy vztahujícími se k vyměřovacím základům, z nichž se vypočítávaly důchodové dávky. Žalobce každoročně tyto evidenční listy, kde tyto částky byly uvedeny, podepisoval. ČSSZ je přesvědčena o tom, že pokud z těchto evidenčních listů vycházela při výpočtu výše starobního důchodu, postupovala správně.

Pokud ČSSZ vycházela z evidenčních listů, které dokládají výši žalobcova příjmu za jednotlivé roky, z nichž se vypočítává výše starobního důchodu, nepovažuje soud tento postup za chybný. Je však pravdou, že žalobce v době, kdy žádal o přiznání starobního důchodu, uváděl, že měl ještě další příjmy, které byly zdaňovány, a jednalo se o příjmy poskytované stejným zaměstnavatelem. Žalobce dodatečně obstaral doklady, z nichž je zřejmé, že pobíral ještě cestovné a náklady na amortizaci a tyto náhrady byly zdaňovány. ČSSZ tyto doklady k dispozici neměla, nemohla se proto k nim vyjádřit a posoudit, zda lze tyto příjmy zahrnout do vyměřovacích základů za dobu od roku 1986 do roku 1989.

Za této situace soud dospěl k závěru, že nelze zcela přisvědčit tomu, že použití evidenčních listů důchodového pojištění pro doložení výše vyměřovacích základů, je zcela vyčerpávající pro výpočet žalobcova starobního důchodu. Lze dojít k závěru, že bylo možno žalobci započítat do vyměřovacích základů i jiné příjmy, které v době rozhodování o výši starobního důchodu neměla ČSSZ k dispozici. Žalobci se dodatečně podařilo doložit honorářové listy za roky 1986 – 1989, v nichž jsou uvedeny odměny za amortizaci, které byly žalobci jeho zaměstnavatelem v těchto letech vypláceny. ČSSZ se k těmto podkladům

nemohla při rozhodování o žalobcově žádosti o starobní důchod vyjádřit. Soud proto dospěl k závěru, že je třeba napadené rozhodnutí zrušit, neboť v případě, že nebylo vycházeno ze všech dostupných podkladů, mohlo dojít k nezákonnému rozhodnutí ve věci.

Soud z uvedených důvodů proto zrušil žalobou napadené rozhodnutí o námitkách a zároveň i rozhodnutí vydané v I. stupni a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 3 a 4 s.ř.s.).

V dalším řízení je ČSSZ vázána právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku a při dokazování v této věci zahrne v dalším řízení mezi podklady pro nové rozhodnutí i žalobcem doložené honorářové listy za roky 1986 – 1989. V rámci nového řízení ČSSZ posoudí žalobcem doložené podklady a ověří, zda lze vyplácenou amortizaci za opotřebení žalobcova vlastního zvukového zařízení započítat do příjmů (hrubé mzdy) podle právních předpisů účinných před 1.1.1996. Posoudí zda šlo o příjem plynoucí z činnosti podléhající nemocenskému pojištění a zda tento příjem současně podléhal dani ze mzdy. Pokud žalobce namítal, že bylo ČSSZ odkazováno na předpisy, které v době podání žádosti o starobní důchod již nebyly v platnosti, odkazuje soud na to, že ČSSZ posuzuje podle ust. § 16 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, vyměřovací základ žalobce za dobu před 1.1.1996 podle předpisů platných v období před tímto datem.

Soud poukazuje na to, že zrušil napadené rozhodnutí za účelem provedení dalšího dokazování žalovanou ČSSZ. Soud stanovisko k případnému započtení žalobcem dokládaných dalších příjmů nezaujal. ČSSZ v této věci ještě provede další šetření ke zjištění, zda za podmínek stanovených zákonem o důchodovém pojištění i předpisů platných v době poskytování amortizačních částek bylo možno tento příjem započítat do vyměřovacího základu pro důchodové účely. Po tomto zjištění ČSSZ znovu ve věci žalobcovy žádosti o přiznání starobního důchodu rozhodne.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. Žalobce náhradu nákladů řízení nežádal a ČSSZ nenáleží podle zákona.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřipustná.

V Praze dne 27. května 2014

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová